

Arrest

nr. 192 242 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2017 met referentnummer 68089.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben. U bent afkomstig van de stad Now Shera in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. U bent geboren op 22 april 1992 en bent dus nu vierentwintig jaar oud. U woonde samen met uw ouders en twee jongere broers. U ging naar school en behaalde een hoger diploma elektriciteit. U was in deze sector tewerkgesteld, maar stopte met werken vier tot vijf maanden vooraleer u Pakistan hebt verlaten. Uw vader baatte een groente- en fruitwinkel uit waarin uw oudste broer A. meehielp. Uw jongere broer U. ging nog naar school.

U ondervond geen persoonlijke problemen. U zegt dat door de vele zelfmoord- en bomaanslagen de situatie in Pakistan onveilig en onleefbaar werd. U verliet Pakistan op 2 november 2015. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk, Kroatië en Duitsland kwam u op 21 december 2015 aan in België. Op 11 januari 2016 deed u een asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan omdat er veel aanslagen plaatsvinden. De algemene situatie in uw regio van herkomst is onveilig. Om deze redenen roept u de bescherming van de Belgische asielinstanties in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart en een kopie van de identiteitskaart van uw vader en moeder neer. U bezorgt verder nog vijf schooldocumenten van uzelf, een van uw broer A. en een van uw broer U., een karaktercertificaat en een certificaat van domicilie. Ook legt u de enveloppe neer waarin u de documenten werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u alle informatie die u heeft gegeven tijdens uw eerste interview bij DVZ onmiddellijk verandert tijdens het gehoor dat u had op het CGVS. Waar u bij DVZ nog beweerde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geeft u nu onmiddellijk toe Pakistaan te zijn (CGVS, p.2). Meer nog, u blijkt niet enkel over uw nationaliteit te hebben gelogen, maar ook over uw naam, leeftijd, geboorteplaats, woonplaats, beroep, scholingsgraad, naam van uw vader, leeftijd van uw broer en asieleredenen. Zo blijkt u niet S.A. te heten, maar Y.H. (CGVS, p.3). U bent niet geboren in 1996, maar in 1992 (CGVS, p.3). U woonde nooit in Afghanistan en bent er ook niet geboren. U bent geboren en opgegroeid in Now Shera in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in Pakistan (CGVS, p.3-4, p.6). Op de vraag waarom u tijdens het eerste interview niet de waarheid hebt gezegd, zegt u dat u gehoord had dat Pakistaanse mensen niet aanvaard worden omdat Pakistan veilig is en dat u bang was onmiddellijk gedepoteerd te worden (CGVS, p.3-4). Ook wanneer u gezegd wordt dat u dit toch eerder had kunnen rechtzetten omdat er meer dan een maand is verstreken tussen uw inschrijving en het eerste interview bij DVZ, antwoordt u dat u zich op die korte tijd niet kon concentreren en dat u lang bent onderweg geweest. Pas na vier tot vijf maanden hebt u zich gerealiseerd dat u fout was (CGVS, p.5). Verder blijkt ook de leeftijd van uw broer niet te kloppen, hij is geen 13 maar 20 jaar oud (CGVS, p.5). U zegt zelf dat u een schatting maakte, maar een verschil van zeven jaar kan toch nog bezwaarlijk een schatting worden genoemd. Ook uw scholingsgraad blijkt verschillend. Daar waar u in het eerste interview aangaf analfabeet te zijn, blijkt u nu zelfs hogere studies elektriciteit te hebben gevolgd. En tot slot blijkt ook uw beroep niet correct te zijn. U verkocht geen spinazie huis aan huis maar was vier tot vijf maanden voor uw vertrek tewerkgesteld als elektricien (CGVS, p.8). De vaststelling dat u over al deze essentiële dingen gelogen heeft, ondermijnt uw beweerde vrees in belangrijke mate.

Ook de redenen voor uw vertrek uit uw land van herkomst blijken niet meer overeen te komen met de redenen aangehaald in het eerste interview. U geeft aan dat uw vader niet gestorven is, en dat hij zich niet heeft aangesloten bij de Taliban. Ook u had geen problemen met de Taliban (CGVS, p.9-10).

Wat betreft de motieven voor uw vertrek die u heden inroept, moet worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Pakistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt. Het gaat hier bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verklaart Pakistan te hebben verlaten omwille van de algemene slechte veiligheidssituatie in uw land. Deze problemen zijn echter niet persoonlijk, zijn te benoemen als willekeurig geweld en vallen niet onder de noemer van de Conventie van Genève, waardoor u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend. U spreekt over zelfmoord- en bomaanslagen en over de aanslag op de militaire school in Peshawar in 2014. U zegt dat iedereen die zijn huis verliet in de ochtend, niet meer wist of hij in de namiddag veilig zou zijn (CGVS, p.8).

Wanneer er gevraagd wordt of er iets persoonlijk met u gebeurd is, beschrijft u een incident in 2012 waar u in de buurt was van een bomaanslag nabij Sader Bazar (CGVS, p.8). Ook wanneer er verder wordt gevraagd naar persoonlijke vervolging of angst hiervoor, haalt u geen noemenswaardige problemen aan. U zegt dat uw broer U. bang was om naar school te gaan, maar tegelijkertijd zegt u ook

dat jullie hem aanmoedigden (CGVS, p.8) en dat hij op dit moment nog steeds naar school gaat (CGVS, p.13-14). U zegt ook op zoek te zijn naar een beter leven en een betere scholing. Wanneer wordt aangehaald dat u toch uw diploma hebt kunnen behalen, kan u hierop enkel antwoorden dat de veiligheidssituatie niet goed was (CGVS, p.8) Wanneer er verder tijdens het gehoor nog eens gevraagd wordt naar persoonlijke problemen, haalt u ook aan dat de Taliban mensen ronselde in de madrassa die u bezocht. Gevraagd of u daar ook het slachtoffer van was, zegt u dat dit niet met u gebeurd is en dat u afstand van hen nam (CGVS, p.10). U wordt op het einde op het einde van het gehoor een laatste kans gegeven om persoonlijke vervolging aan te halen maar weer verwijst u enkel naar de algemene veiligheidssituatie. Ook nu vertelt u niet meer dan dat er geen levensgarantie is, dat er terroristen actief zijn die het gemunt hebben op scholen, markten en bazaars, dat de Taliban actief is in jullie regio en dat het er gevaarlijk is (CGVS, p.12). Op geen enkele manier spreekt u over een persoonlijke vervolging die u heeft meegemaakt of een vrees dat dit zal gebeuren in de toekomst. Hieruit volgt dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Deze zijn een bewijs van uw identiteit maar vormen geen bewijs voor persoonlijke vervolging of uw vrees hiervoor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 39/2, §1, 2°, 48/4, § 1 en § 2, a) en b) en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Volgens diverse rechtspraak van uw Raad dient de verzoeker enig band met zijn persoon aannemelijk te maken om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker is geboren en getogen in Now Shera, in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in Pakistan.

Uit pure angst en om teruggestuurd te worden en door slecht advies is verzoeker initieel niet correct geweest. Verzoeker heeft ook geen nieuwe asiolverhaal opgedist. Verzoeker zijn identiteit en herkomst samen met de neergelegde documenten worden niet betwist door verwerende partij.

De povere veiligheidssituatie in Pakistan wordt erkend in de bestreden beslissing alsook in het administratief dossier.

Desondanks betreft de motivering van zeer algemene aard te zijn en gestandaardiseerd.

Daarenboven blijkt dat deze helemaal geen rekening houdt met de recente ontwikkelingen en veiligheidsrisico's in heel het land en meer specifiek in Khyber-Pakhtunkwa. De informatie waarop verwerende partij is niet recent genoeg.

Tenslotte wordt er niets gezegd over een intern vluchtalternatief in het algemeen noch specifiek rekening houdend met het profiel van verzoeker.

De facto is Pakistan een "failed state". Pakistan wordt min of meer permanent van binnenuit bedreigd door gewapende groeperingen zoals krijgsheren, milities en/of terroristen en criminele bendes.

Zelfs uit het administratief dossier blijkt dat diverse delen van land door deze diverse actoren zijn bezet dan wel geïnfiltrerd ,...

Het gezag van de staat is (grotendeels) afwezig door het in hoge mate voorkomen van een of meerdere van de volgende factoren: criminaliteit, corruptie, bureaucratie, gebrekkige rechtspraak, zwarte handel, ...

Daarenboven blijken de conclusies van verwerende partij gebaseerd te zijn op een rapport "COI Focus Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht" dat dateert van 18 april 2016. Dit is echter verouderd en achterhaald...

De beslissing inzake subsidiaire bescherming is dan ook genomen gebaseerd op verouderde informatie en is dan ook onjuist en onzorgvuldig genomen.

Het feit dat verwerende partij niet rekening houdt met recente gegevens noch iets motiveert inzake het intern vestigingsalternatief, schendt art. 39/2 § 1,2° Vw.

Concluderende partij verwijst naar haar stuk 3 en 4 waaruit blijkt dat er minstens wel degelijk nood is aan een update van de analyse van het veiligheidsrisico en dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Volgens art. 8 van de voormelde richtlijn dient er ook rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land wat met zich de relevantie van de socio-economische situatie (RvV nr. 113077 van 29 oktober 2013).

Volgens het UNHCR moet het onderzoek van het redelijk karakter de volgende vraag beantwoorden: "Can the claimant, in the context of the country concerned, lead a relatively normal life without facing undue hardship?" Verzoeker haalt bovenstaande rapporten en verwijzingen aan om aan te tonen dat het leven in Pakistan niet aan de standaarden van een menswaardig leven voldoet.

Dat er blijkbaar geen optie is om een menswaardige wijze zich in het land zomaar te gaan settelen.

Zou Islamabad een alternatief kunnen zijn? Maar deze regio/stad is gewoonweg te duur voor de doorsnee Pakistani. Het is dan ook absoluut een onrealistisch "vestigingsalternatief". Zo bedraagt de huur van een éénslaapkamer appartement gemiddeld 27.222,22 Rupees (stuk 5) (<https://www.numbeo.com/cost-of-living/in/Islamabad>).

Terwijl een het minimumloon, als er al werk wordt gevonden, als het al afdwingbaar is, 14.000 Rupees bedraagt (<http://www.paycheck.pk/main/salary/minimum-wages>) :

[...]

Mocht verzoeker het geluk hebben om een job te vinden, ondanks zijn Pashtou accent, als elektricien, dan nog bedraagt het gemiddeld loon 18700 PKR per maand (<http://www.salaryexplorer.com/salary-survey.php?loc=164&loctype=1&jobtype=3&job=176>).

Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet of verzoeker op een veilige manier naar zijn woonplaats, zijn gezin, kan reizen. De bewijslast in dezen berust bij het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (RvV nr. 127.909 van 6 augustus 2014).

Dat aan verzoeker derhalve minstens in ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming moet toegekend worden."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee rapporten (stukken 3 en 5) en een krantenartikel (stuk 4).

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Pakistan – Security Situation" van augustus 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt de algemene situatie in zijn regio van herkomst te vrezen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geheel andere verklaringen aflegde over zijn naam, nationaliteit, leeftijd, geboorteplaats, woonplaats, beroep, scholingsgraad, de naam van zijn vader, de leeftijd van zijn broer en zijn asielmotieven dan op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (ii) hij geen enkele persoonlijke vrees aanhaalt die zou kunnen ressorteren onder de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en (iii) de door hem voorgelede documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan te verwijzen naar "pure angst om te worden teruggestuurd" en "slecht advies", doch dit kan bezwaarlijk worden aangenomen als een afdoende verschoning voor de leugenachtige verklaringen die hij aanvankelijk op de DVZ heeft afgelegd. Voorts beperkte verzoeker zich bij het Commissariaat-generaal tot een verwijzing naar de algemene situatie in Pakistan die in zijn ogen onveilig en onleefbaar werd. Hij verklaarde zelf geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden. In zijn verzoekschrift kan ten slotte kan geen enkel concreet element worden ontwaard waaruit alsnog zou kunnen blijken dat verzoeker ten aanzien van Pakistan een persoonlijke, concrete en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou kennen.

Aldus worden de voormelde motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Deze zijn een bewijs van uw identiteit maar vormen geen bewijs voor persoonlijke vervolging of uw vrees hiervoor."

Verzoeker slaagt er niet in voormelde analyse in een ander daglicht te plaatsen. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3 en 4) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en

rechtsplegingsdossier, stuk 8) en is dan ook niet van aard alsnog aan te tonen dat er in de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkwa sprake zou zijn van voortdurende of onophoudelijke gevechten in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers informatie bevestigt immers dat het geweld in deze provincie voornamelijk doelgericht van aard is. Verder dient erop gewezen dat *in casu* nergens toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief, zodat er evenmin sprake is van een omkering van de bewijslast zoals voorzien in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het rapport over de kostprijs van het leven in Islamabad (verzoekschrift, stuk 5) is dan ook niet dienstig. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat de voormelde analyse bovendien nog steeds accuraat is. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER